

under Nr. 43, foranlediger mig til at gjøre opmærksom paa, at det dog ikke forholder sig saaledes, som forudsat af det ærede Udvalg, nemlig at, naar Vedkommende ikke havde modtaget Bestalling som kongelig Embedsmand, saa var Grunden dertil den, at han ikke havde haft Raad til at indløse den kongelige Bestalling, thi som bekendt gives disse Bestallinger gratis. Nei, Forholdet er det, at, naar han blev pensionsberettiget kongelig Embedsmand, saa skulde han ogsaa erhverve Overlevelsesforsørgelse for sin Enke, og det var det, han vilde undgaa. Derfor modtog han ikke den kongelige Undkønnelse, som vilde have gjort ham pensionsberettiget. Jeg tror, at Sagen maa staa i et andet Lys, naar man ser, at det er Grunden til, at han ikke blev pensionsberettiget, hvilket man imidlertid ikke let vil kunne formode, naar man læser, at han ikke har haft Raad til at løse Bestalling.

Buff: Den ærede Finantsminister brugte et Udtryk i sit Foredrag, som jeg ikke tror er fuldkommen rigtigt. Den ærede Minister udtalte nemlig, at det lille Antal af Andragender, som indkom enten til Ministeriet eller Rigsdagen om at faae Forsørgelse eller forhøjet Pension som Invalid, var et Bevis paa, at den Bønhjælp, som skete fra Kommissionens eller de andre Autoriteters Side var saa retfærdig, som man maatte antage, at den kunde være. Det tror jeg nu ingenlunde er et Bevis i den nævnte Retning. Jeg kender i alt Fald Flere, som enten i den første eller i den anden Krig ere blevne saarede og ogsaa kunne være fuldt berettigede til Understøttelse, men som paa Grund af, at deres private Forhold ere temmelig heldige, have undladt at søge fornøden Understøttelse. Jeg kender f. Ex. en Mand, som blev saaret i 1848 saa haardt i Skulderen, at flere Benstumper fik Løs af Skulderen. Manden kom hjem og sit en Skovfogedstjeneste under en Herregaard, hvormed der var forbundet et ikke saa ringe Jordtilliggende. Manden kunde godt have faaet Pension efter Krigen, men som Følge af, at han kunde søge for sig selv, undlod han at søge derom. Jeg kender et andet Exempel, hvor en Mand har mistet et af sine Lemmer, saa at der for hans Vedkommende ikke kan tvistes om, at han er Invalid. Han faar ganske vist Pension endnu, men i de senere Aar har man taget endel af den fra ham. Han er saa heldig at have faaet en større Bondegård, og som Følge deraf har han ikke fundet sig foranlediget til at komme til Rigsdagen. Jeg tror altsaa, at det for endel er denne Slags Grunde, som gjøre, at vi blive fri for endel Andragender. Jeg skal ikke komme ind paa Enkeltheberne angaaende disse Indstillinger om Invalid, men kun udtale, at det forekommer mig, at her foreligge Tilfælde, hvor Administrationen kunde være saa lempelig som mulig. Der er virkelig Intet, der gjør et mere neflaaende Ind-

tryk paa mig end at se, hvad ofte sker, stakkels Invalid, som have mistet Lemmer og Førlighed i Kampen for Fædrelandet, gaa med en Lirkasse. At det ofte kan være Mandens egen Skyld, skal jeg ikke negte; men det kan ogsaa være Tilfældet, at han er nødt til at gaa omkring paa den Maade, blot fordi han, der er udygtig til Arbejde, ikke faar saa Meget, at han kan leve af sin Pension. Jeg kan ikke se Noget, der bedre opmuntrer Fædrelandskærligheden, end at Folk vide, at, naar de i Felten have mistet Lemmer og Førlighed, ville de andre Statsborgere hjælpe dem, saa de ikke komme paa Fattigaarden eller lide Nød. Derfor forekommer det mig, hvormeget jeg end maa anerkjende Finantsministerens Hensyn overfor Statskassen — jeg indrømmer, at det, at han staar paa dens Ret, er i sin Orden — at det var rigtigt, at der fra Ministerens Side blev taget saa meget Hensyn til disse Folk, der have blødt for Fædrelandet, som paa nogen Maade var muligt. I saa Henseende kan jeg ikke Andet end fuldstændig slutte mig til den ærede Ordfører med Hensyn til de Andragender, som ere indstillede iaar. Det forekommer mig, at der er god Grund til at tage disse humane Hensyn efter den temmelig haarde Medfart, som disse Folk blive Gjenstand for under den Bønhjælp, som Regjeringen giver dem gennem disse Bestyrelser.

Ordføreren (A. H. Nielsen): Jeg skal ikke videre komme ind paa de Andragender, om hvilke der ikke foreligger nogen Indstilling. Kun det skal jeg dog bemærke baade om Betænkningens Nr. 43 og jeg tror om dens Nr. 21, til hvilken den ærede Minister synes at ville foretage nogle Rettelser, at jeg allerede i mit Indledningsforedrag bemærkede, at Udvalget ikke er ansvarligt for, hvorvidt det, de Paaagjældende sige i deres Ansøgninger, er rigtigt eller ikke. Jeg har paany gennemgaaet Ansøgningen under Nr. 43, og Manden siger i sit Andragende saaledes, som det refereres i Betænkningen vedrørende hans Bestalling. Om det er rigtigt eller ikke, indlader jeg mig ikke paa, det kan Udvalget selvfølgelig ikke gjøre, og naar den ærede Minister siger, at det ikke er rigtigt, er det jo støttet paa Oplysninger, som Udvalget ikke har haft. Jeg siger, at jeg har refereret Andragendet fuldkommen korrekt, og det samme gjælder om Andragendet under Nr. 21. Der er den ærede Minister kommen med den Oplysning, at Sundhedskollegiet har erklæret sig, hvilken Oplysning ikke har foreligget for Udvalget. Jeg skal dog bemærke om denne Invalid, at der er to utvetydige Erklæringer fra de paaagjældende Distriktslæger om, at de anse ham for Invalid, og at de anse hans Arbeidskraft for betydelig svækket. Han har desuden meget varme anbefalinger fra Præsten og Sogneraadet, der ligeledes sige, at hans Arbeidskraft er svækket paa Grund af Invaliditet. Man kan ganske vist